

FAKTúra

2007/2. Október
I. évfolyam 2. szám

a Hajdú-Bihar megyei Fiatal Alkotók Közösségének
kulturális és művészeti folyóirata

Lénárt Attila: Barlangrajz (vegyes technika), 2007 (eredetileg színes)

Patyolat-today

Ma újra elindult egy patyolat:
mossa, mossa, fosztogatja
tudatodat.

Ma újra sok a konkrét,
a lényegtől elvonatkoztatott egység,
és tömegét

nem látja a mérték:
csukd be szemed, nyisd ki szád
adnak neked cukorkát.

Holnap újra patakban
mossa, mossa Ágnes asszony
vagyonodat,

holnap újra magadban
por leszel
a hamuban.

Szabó Edit, 2006

Azt hiszem nyugodt szívvel állíthatom, hogy Apollinaire „Tizenegyezer vessző” című műve egymagában áll a világirodalomban. Humor és pornográfia elegye, de a pornográf jelző azért nem fedí tökéletesen a valóságot, inkább perverz, szado-mazo, pedofil, gerontofil, s nekrofil. Kegyetlen játék, a szexualitás végső határait döngeti, oly gátlástalanul, ami példa nélkül áll. Kötelező mindenkinek e káprázatos elme megismételhetetlen, s utánozhatatlan remekműve. Ízes olvasást és erős idegzetet kívánok!

Fegyverneki Gergő: Ellentétek között

Ősz van. Egy-két napja még vidáman sétáltam lenge, nyári öltözékemben a felforrósodott járdán, ma pedig minden csupa lucok, zuhog az eső. Nyakamig húzom a kabátot, és a hideg miatt szinte rohanva megyek be az I. Rákóczi György Gimnázium, Szakközépiskola és Kollégium Gimi Galériájába. Élni sincs kedvem ebben a sötét évszakban, amikor tegnap még mindent bearanyozott a nap. Ilyen ambivalens érzésekkel még nem mentem kiállításra, pláne ha számításba veszem, hogy a galéria terébe belépve még továbbfokozódott bennem a feszültség. Hogy ezt a falra kiakasztott képek tették, vagy pedig lelkiállapotom ronsolta a fotográfiák hatását, végképp nem tudom. Talán egy kissé szokatlan szimultán egybeesésről van szó.

Egy pillanatig nem tudok elidőzni a képek előtt. Először ide-oda kapkodom színek és formák között a fejem, de amikor a képek alá írt címeket elolvasom, kissé megnyugszom: nem (csak) én vagyok feszült, ugyanaz a diszharmonia sugárzik Nagy István szentesi fotóművész alkotásairól is. Olyan címek igazolják ezt a vibrációt, mint a *Fénybe zárva*, s rögtön utána oda van írva, oda van fotózva: *Szabadulás*. Egy másikon: *Támadás*. Ez az ellenpólusosság egy képen belül is tökéletesen megfigyelhető (*Janus-arc*, *Roulette*). Ugyanezen a kiállításon nem akadt olyan kép, amit szívesen elkérnék a kiállító művésztől, hogy hazavigyem a szobám falára kiakasztani, mégis hosszan „elszemezgettem” egy lefotózott virágszállal, ami csodálatosan sűríti magába az eddig emlegetett pszichés állapotot. Irodalom szakos hallgatóként engedjék meg, hogy a technikai kidolgozásokat háttérbe szorítva hadd elemezem a képeket emocionális aspektusból.

A lefotózott virágkehely már önmagában is többszörösen ambivalens: ma még – akár az emberi test – gyönyörűen virít, de holnap már hervadásnak indul; ha úgy nézem, dús leveleivel, kecses szirmaival életerős, de ha úgy nézem, egy leheletnyi szellő képes kettéroppantani vegetáló testét. Szerencse, vagy szerencsétlenség. Ki tudja melyik vár ránk, hiszen szó nincs determinációról, sorsunk épp oly kiszámíthatatlan, mint a szerencsejáték. Nem véletlen hát, hogy ennek a fotónak találóan a *Roulette* nevet adta Nagy István. A virágkehely a maga kontrasztos színeivel tökéletes természetbeli analógiája a szerencsejátékból ismert félelmetes keréknek. Innen már csak egy lépés, hogy asszociáljunk Stendhal *Vörös és feketéjére*. Csupa kiismerhetetlenség és kiszámíthatatlanság ez a felénk nagyított virágkehely: részeivel egyszerre szép és csúnya, vonzó és taszító.

Van benne valami groteszk. Talán az életünket szimbolizálja? Születés (fehér szín) és halál (fekete). Döntse el mindenki magának.

Még egy kép, ami bennem örökre megmarad. Talán az egész kiállítás csúcának is nevezhetném, hiszen a feszültség már-már horrorisztikus dimenziókba emelkedik egy fotón. Egy vakolt falra emlékeztető papírfalba fémollóval vág valaki, amivel másik kezét szabadítja. A félelem hatást fokozza a szabaduló aktus sziluettje, a tágabbra nyílt árnyolló pedig magával hozza a hálál érzetét. A papírfalba gyúrt „valaki” sorsát a vár falába gyúrt Kőműves Kelemenné életének modernizálásaként is interpretálhatjuk.

Néhány vonzó női akt, egzotikus állat, látványos táj és az idő múlásával (vagy épp állandóságával) foglalkozó csendélet színesíti még a folyosó falait. Ezek az élet tartozékai, mindennapi létünk legfontosabb kitöltő elmei, melyek között élve éppen olyan feszültségben élünk, ahogy az ebből a kiállításból tökéletesen kibontakozik. Ha az *Öregajtó* című képet a kiállító művész megkettőzné, és a kiállító fal elejére, valamint a végére is tenne (a kezdetet és a törvényszerűen utána következő véget szimbolizálva), ez az értelmezési alternatíva szinte megkérdőjelezhetetlen legitimitációt nyerne...

2007. szeptember 16.

Nagy István: *Roulette* (eredetileg színes)

Komlósi Kornél: Szerelem

Szeretlek Élet, s hiányzol,
Jöhetnél gyakrabban felém,
Nem is tudod, asztal hányszor
Terítve áll, hogy te meg én,

Hogy itt és most megértelek,
Ne állj meg, csak folytasd tovább,
Finom bort öntenék neked,
S hallgatnálak hosszan, soká,

Hogy mi végre e kurva ég
Fölöttem istenestül és
Angyalostul, ha szart se ér
Már itt lenn az emberülés.

Igen, tudom csitítanál,
Intenéd dühödt szavam,
Rám hagynád te bolond számár,
Mint akinek igaza van,

Ezért az asztal és a bor,
Ezért a szent csodálkozás,
Na jól figyelj te rongy lator,
Zabálsz, s iszol, jó kis szokás,

Talán eltévedt indulat,
Hogy így pazarlod asztalom,
Köszöntelek, hát így mulat
A gazda, földje parlagon,

A szolga szíve mit se ér,
Fejed nehéz, szegény bolond,
Hited sunyin helyet cserél
Uras passzióidból font

Lomha kedveddel, s most te rád,
Szánom kicsinyes lépteink,
Szelünk különös, szerenád
Szagát, mi köztünk félve ing.

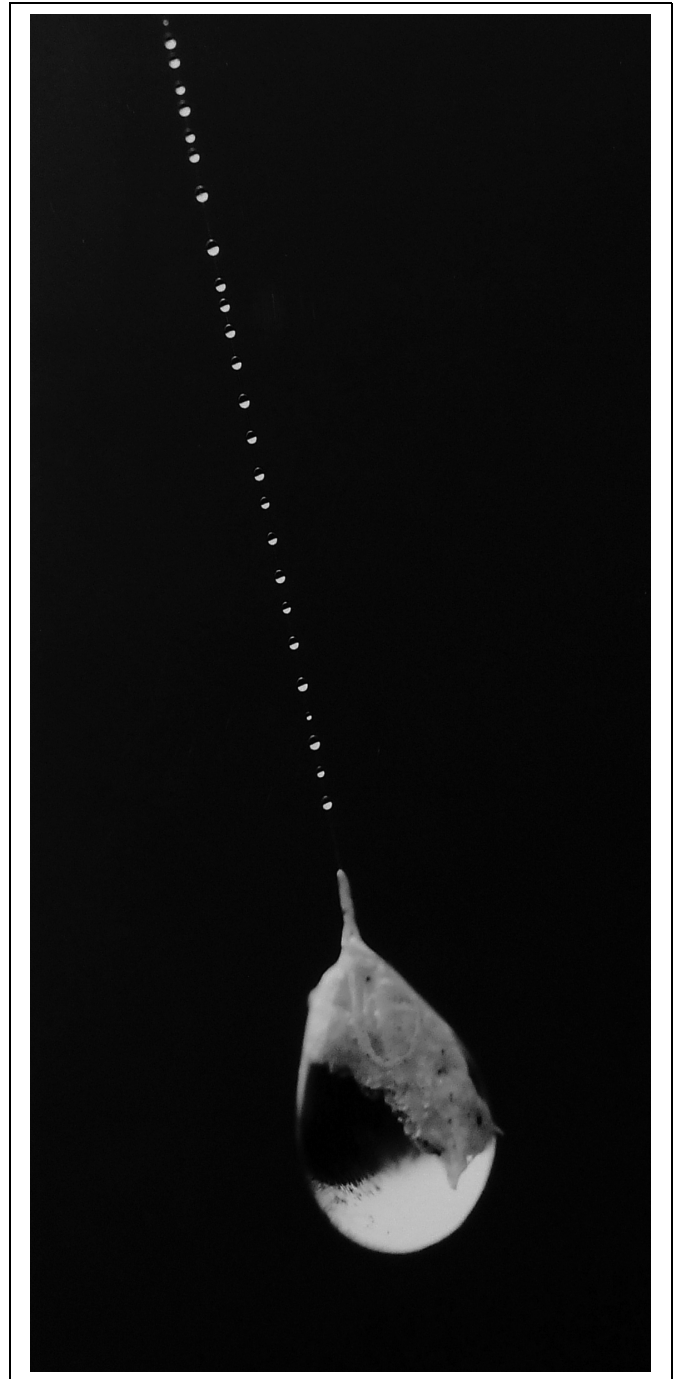
Miért, hogy jó gazda voltál,
Amíg a szívem nem remélt,
Erős hitben nem botorkált,
S hiába szült, ha nem vetélt.

2007

Krek Zsanett: Z. L. lepkegyűjtőnek

Görcs-térdemen ingalakba hajtogatott karjaim.
Néma mosoly államon a ránc.
Csepp-forma gondolatok az ereken.
Futnak. Szertelenek.

2007

Gál Imre: Inga (fotó) 2007 (eredetileg színes,)

Szilágyi Adrienn: Sárga kukoricaszár...

Folytathatnám a dalban ismert szöveggel – kapálatlan, kapálatlan maradtál, de most itt, a mi esetünkben már régen nem erről van szó. A kukorica meg lett kapálva, sőt nevezetesen a mai napon ott termett a termelt sárgaság a fizetett csőtörőgépecske segítségével a mi piciny kis udvarunkon. Ellepte a sárga láz a kavicsos udvarra terített fekete nyílont. Ezen dolgoztunk mindezidáig. A család. Egy szót sem szóltam, tettem a dolgot. Dobáltam a hímtagnyi nagyságú csöveket a kosárba. Nesze neked, egy kosár hazai! Most megragadhattam Galgóczi első novellagyűjteményének igazi értelmét.

A hallgatást választottam munkám elviselése gyanánt. Rosszul indult a dolog, Joyce-t olvastam, erre apukám berontott a szobámba, s közölte, amit régen tudtam, hogy hazaérkezett a tengiri. Ki kéne jönni, vagy mi, elmenni a bótba, hozni sört- sok-sok sört, s egy darab kólát. A szomjúság elkerülése végett.

Úgy voltam vele, hogy mivel az óra lassan a delet ütötte, s ilyenkor szokásunkhoz, s időnkhez híven ebédelni szoktunk, majd ezután besegíték. Nem akartam elkerülni a végzetet. Ilyen meg sem fordult a fejemben. Csakhogy ő utánam jött, s rámtalált, figyelmeztetve, mi is igazán a dolgom. Nem ám az olvasás, ugyan már! Hogyan is gondolhatok ilyet, amikor itthon van egy egész pótkocsi tengiri, amit még ma be kell görézni. Az olvasás nem munka, nem kötelesség, az csak szórakozás. S én persze szórakozásból olvasok hajnalokig, hogy sikerüljenek a vizsgáim. Tegyük hozzá, hogy van benne igazság. Szeretek olvasni. Hiába mondták anno, hogy magyartöri szakon meg fogom utálni ezt a tevékenységet, nem így történt. A szenvedélyemmé vált. Akárcsak más.

Maradva a görézásnál, megebédelve apám elszalasztott nagynénikémhez, szóljak neki, jöjjön segíteni. Miután hazaértem, hozzáláttunk a sárgahalmaznak, amitől a rosszullét kerülgetett. Gondolatban az irodalomé akartam maradni. Nem szerettem volna perverz, érdektelen témák keresztüztüzebe kerülni. Tudtam, hogy ez vár rám, főleg, ha nővérem, s húgom itt van. Jelzem két órahossza tengiridobálás után, azt is elfelejtettem,

hogy mit olvastam e munkám előtt. A legidegesítőbb az volt, hogy 20 percenként megálltunk „pihenni”. Ilyenkor ugyanis apukám a görét igazította, esetleg a cserepeket szedte le a tetőről, ami lassú csinálmány, az én türelmem pedig véges. Eleinte belegondoltam, hogy ez idő alatt mennyit haladhattam volna a „munkámmal”, de aztán letettem e gondolat reménytelen voltáról. Hiszen apukám nem gondolta, hogy nekem is dolgom van, hogy dolog egyáltalán az, hogy vizsgáznom kell, s ehhez bizony, akármilyen elkésztítő a helyzet, tanulni kell. Ha törik, ha szakad. Most a csőtörő tört. Mit tört, zúzott! Egy egész napomat zúzta össze örült táncában a sárga kukoricaszáraknak.

S amikor az idősebb generációk ósdi sztereotípiái nyilvánulgattak meg, elvesztettem hallgatag mivoltomat, s vitatkozni kezdtem testvéremmel. Állandó jelleggel beszéltem valamit, elégedetlenkedtem, hülyének tettettem magam. Mámorító érzés volt. Valahogyan megnyugtattott, hogy a családom hülyének néz, vagy valami egészen idegen bolygóról a kupac közepébe lökött emberiségdarabnak.

Az egyik bácsi azt mondta: - Ezek (t.i. a gyerekek) csak levetkőztetik szüleiket. Erre én: - Leveszik rólok a ruhát? Tényleg? Minek? Húgom: - Te hülye, inkább ne szólalj meg!

Persze tudtam én, hogy a ruha itt a pénzt jelenti, de jó volt úgy tenni, mintha nem tudtam volna, hogy tudom, miről van szó. Mondtam is neki: - Jól van, nyugi, ezek szerint itt valami ősi metaforikus analógia zajlik? Erre ő: - Bunkó! Nem tudsz értelmesen beszélni?

Csak nevettem. A „társalgás” megszakadt egy picit. A tengirire koncentráltam. Melyik a kosárba való, s melyik nem. Tudni kell, ha valamit teszek, igyekszem normálisan végrehajtani. Mondhatni, hogy piciny mértékben maximalista vagyok. Azért is utálok, ha az „én időm” előtt pihenőt tartunk. Amíg nincs kész valami, felesleges megállni.

Ha valamit valóban elértünk, akkor, nos igen, akkor érdemes szünetet tartani. Addig nem. S most ezért lettem ideges.

Mert a férfiak söröztek, s ugye, ha elkezdik az üveget, nem lehet otthagyni, mert megmelegszik, s a meleg sör a férfi legnagyobb ellensége. S addig mi? Nők? Álltunk, s néztünk. Szörnyű volt. Végül kitaláltuk, hogy a pici, semmirevaló csöveket, amiket nem góréztunk be, zsákba szedjük, míg ezek isznak. Legalább eltelt az idő.

Négy óra munka után, amikor végre befejeztük, - bár még korántsem volt kész, maradt holnapra is, - apukám azt mondta, hogy mehetek tanulni. Úgy hangzott, mintha azt mondta volna: - Megtetted, amit kellett (legalább egyszer értelmes dolgot tettél), tanulj, te hülye.

Megtagadtam: - Nem.... minek? Mire bejövök, mehetek a tejcsermókba.

Erre apukám: - Akkor nézd csak, ott a másik góré, ki lehet takarítani. Nem mondtam semmit. Elodáztam a feladatot. Most pedig itt vagyok, gépelem ezt a kis élménybeszámolót.

Lassan, ahogy a végére érek, érzem, közelebb kerülök az irodalomhoz, már újra van kedvem olvasni. De amint ránézek az órára, kiábrándulok. 6 óra elmúlt. Apukám megfejt. Mehetek a csarnokba. A maradék 5 percben eljátszok még két dallamciklust, átöltözök, s hűségesen betekerek a tejbegyűjtő szövetkezet épületének központi helyiségéhez. Letámasztom a biciklit, kiemelem a kannatartókból a 10literes kannákat, becipelem a központba, s ott Joli néni megvizsgálja a minőséget. Aztán kiboríthatom. Persze nem a földre, hanem bele a nagy tartályba, amely felkavarva, szippantja magába a fehér nedveket.

S csörömpölve hazabiciklizek.

2007. augusztus 31.

Az oldal illusztrációit Rékasi Attila készítette

Szabó Edit: Fővárosi látomás

Divatos most megcsinálni nagy dolgokat,
kívül lenni önmagadon,
tudatosan haknit vágni,
gennyesen is parolázni.

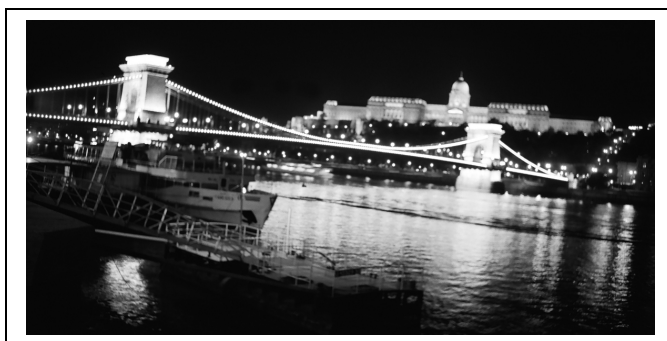
*„Ha én egyszer nagy lány leszek,
tudatosan leszbi leszek,
magamat a mostnak adom,
hej, dana dana odadam!*

*Omnibuszon szeretkezek,
egyebet én nem ismerek,
általában nem is merek:
fővárosi látomás
Budapest, Budapest, te csodás!*

*Vilingerre szálllok,
már a vaginádban járok,
mini szoknya libben:
nekem jó lesz itten.”*

Negatív, negatív ez a kép,
szubjektív és mindenképp
szégyellem is magamat,
hát odébbállok,- várj!
most hanyok.

2006

INTÉZMÉNYBEMUTATÁS

Felhívásunkra először Mikepércsről jelentkeztek, így másodikként ebben a rovatban egy könyvtárról olvashattok.

A mikepércsi Hunyadi János Közoktatási és Közművelődési Intézmény könyvtára

“Oh ne mondjátok azt, hogy a könyv ma nem kell, hogy a könyvnél több az élet és az Ember: mert a könyv is élet, és él, mint az ember - így él. Emberben a könyv, s a könyvben az Ember”

/ Babits Mihály/

Könyvtár 1952 óta működik a településen, 1956-tól József Attila Klubkönyvtárként, és 2004. februártól iskolai és községi könyvtárként funkcionál. A Hunyadi János Közoktatási és Közművelődési Intézmény felső tagozatának épületének emeletén (Nagyvárad u. 1.) található. A könyvtár fenntartója Mikepércs Község Önkormányzata, intézményegységvezető Parádiné Kenéz Tünde. A könyvtár alapterülete: kölcsönzőtér 70 m², olvasóterem 100 m². **A könyvtár állománya kb. 11000 kötet** (gyermek és felnőttirodalom), a **beiratkozott olvasók létszáma kb. 400 fő.**

A könyvtár szolgáltatásaival, sokszínű irodalmi és kulturális programjaival és a község helytörténeti gyűjteményének bemutatásával Mikepércs lakosságát szolgálja.

Folyamatos programjaink:

- Napközis és óvodás csoportok fogadása előzetes bejelentkezés alapján
- Filmvetítés
- Kiállítás a művészeti iskola tanulóinak alkotásaiból
- Könyvtárhasználati órák
- Jeles napokhoz, ünnepekhez kötődő kiállítások

Különös figyelmet fordítunk a gyermekek és a helyi lakosság kulturális életének fellendítésére: a helyi Művelődési Ház programjait kiegészítve a könyvtárban folyamatosan író-olvasó találkozót, könyvtárhasználati versenyeket, rendhagyó irodalomórákat, kiállításokat, filmvetítéseket, előadásokat tartunk. A mikepércsi óvodások is megtekintik a kiállításokat, rendezvényeket.

Kiállításainkon a helyi képzőművészek, alkotók, gyűjtők munkáit mutatjuk be.

www.mikepercs.hu/intezmenyek
www.kiskonyvtarak.hu

Lénárt Attila: Sámán (Transzfer), 2007

Megrozsdásodott a gyűrű
Arcodról fekete festék folyik

Fegyverneki Gergő verse, 2006

Farkas Zsolt: Megtört emlékezet (szendricsdia), 2007 (eredetileg színes)

Kovács Gergő: A holtsáv

Talán meglepő lehet, hogy negyedévente egyszer megjelenő filmes rovatunkban egy 24 éve készült alkotást veszünk górcső alá. – Nincs elég friss remekmű, nincsenek ragyogó új tehetségek? – kérdezheti bárki. Nos, természetesen rengeteg jó mozi készül ma is, csak a multiplexekbe – azok sanyarú sorsa miatt – kevés jut el. A kispénzű újságíró persze szívesen menne a Cannes-i filmfesztiválra, hogy Angelina Jolie jelenlétében fészengve végigüljön pár tényleg remek friss eresztést, de hát még a stoppolásra sem telik, nemhogy buszra. Célunk sokkal inkább az olyan új, vagy klasszikus darabok bemutatása, melyek nem csak esztétákat, de akár szélesebb közönséget is megmozgatnak, ám olyan igénnyel készülnek, amely kiemeli őket az adott korszak terméséből. Az 1983-as keltezésű *Holtsáv* (*The Dead Zone*) ide tartozik.

Amikor Stephen King tudomást szerzett arról, hogy azonos című regényét filmre viszik, és hogy az elkövető nem más, mint a bizarr, egyéni látásmódjáról híres kanadai rendezőseni David Cronenberg, igencsak kényelmetlenül fészkelődhetett Nyugatmaine-i otthonának karosszékében, hiszen még csak három éve múlt, hogy Stanley Kubrick ízekre szedte, megcsócsálta majd újból összerakta, és filmre vitte másik híres regényét, a *Ragyogást*. Kingnek olyannyira nem tetszett az azóta szintén klasszis filmváltozat, hogy 1997-ben leforgattatta saját verzióját, ami bármennyire is hű a könyvhöz, csupán tisztességes iparos munka. A *Holtsáv* mozi után viszont elégedetten dőlt hátra, sőt bevallása szerint ma is az egyik kedvenc filmje.

Nem is csoda, hogy oda volt érte: A mozgóképes változat is sokkal inkább King, mint Cronenberg. A technika és az emberi szervezet poszt-apokaliptikus harcaiban, és a gonoszul meg-megvillanó társadalomkritikában tobzódó direktor az Agyfürkészők után letette a kardot (egy időre), hogy a személyiség és az érzelmek felé forduljon. A regény borongós, intim hangulata meghatározza a filmet is, melynek így csak előnyére válik a hű adaptáció. Cronenberg valóban nem tesz hozzá semmit a könyvhöz, de el sem vesz belőle, holott sok részletet ki kellett hagynia. Pedig a King-művekben a hosszas jellemábrázolás, a filozófikus eszmefuttatások, a lélek különös utazásai és valamilyen megfoghatatlan hangulat az, ami a sava-borsát adja a történeteknek. A *Holtsáv*-ban különösen, hiszen - bár a hős természetfeletti képességekkel rendelkezik-, a történet

ugyancsak távol áll mind a sci-fitől, mind a horrortól, ugyanakkor tele van érzésekkel. Éppen ezért is volt különös, hogy egy alapvetően sci-fi/horror rendező érzett rá erre a szomorú, keserűen romantikus alaphangra, amely azóta több King-regényben is visszaköszön, de ennyire soha nem uralja egy művét sem. (Talán a Dolores-t kivéve.)

A történet egy Johnny Smith (Christopher Walken) nevű fiatal tanárról szól, aki egy szép és őszinte kapcsolatban él barátnőjével Sarah-val (Brooke Adams). Ám egy végzetes baleset miatt a fiú öt évre kómába zuhan, és mire magához tér, a lány már férjhez ment valaki máshoz. És ha ez még nem lenne elég: Johnny-t eszmélése óta látomások gyötrik, amelyek aztán valóra is válnak. Amikor a helyi seriff a segítségét kéri egy sorozatgyilkos utáni nyomozásban, először nemet mond, ám hamarosan ráébred, hogy hatalmat kapott, amely felelősséggel jár, és képességeit a jó szolgálatába állítja. Eközben egy Greg Stillson nevű diktátor hajlamú, ám rendkívül energikus képviselőjelölt (Martin Sheen) sorra járja a kisvárosokat a választási kampánya miatt, melynek Sarah is szervezője. Johnny így végül találkozik a politikussal, és ahogy kezdet fognak a fiú előtt iszonyú képsorok peregnek le, melyből kiderül, hogy Stillson veszélyesebb, mint amilyennek a legrosszabb rémálmában hitte. És csak ő, aki tudja, mire készül állhat az útjába.

A színészek mind ragyogóak, ám ki kell emelni Christopher Walken-t, akinek egyszerűnek tűnő, ám hihetetlenül árnyalt, érzékeny játéka nyugodtan mérhető a Szarvasvadász-ban nyújtott Oscar-díjas teljesítményéhez, illetve Martin Sheen-t akinek ugyan lényegesen rövidebb a szerepe, mint a regényben, ám abban a pár percben az emberi romlottság összes jellemző vonását kiülteti az arcára, és éppoly félelmetes, mint a könyv lapjain.

Ritka dolog Hollywoodban, hogy egy rendező ennyire elkapja az író gondolat -és hangulatvilágát. King és Cronenberg – hacsak egy film erejéig is – remekül egymásra talált. Bár kedvenc horrorszerzőnk mostanában már nem ír *Holtsáv* szintű „klasszikusokat”, Cronenberg nagyjából egyenletes színvonalat tart, filmjei továbbra is provokatívak, merészek, gondolatébresztőek. Éppen ezért – ha belefér nála a művészi szabadságba – leporolhatna még egy-két remekművet Király úrtól. Személy szerint roppantul érdekelne, mit hozna ki az „AZ”-ból...

Rékasi Attila: Da Vinci kód

Megvallom, első hallásra kicsit ködös volt számomra, hogy miért került a debreceni MODEM-be (tudniillik a modern művészetek múzeumába), a reneszánsz nagymestert, Leonardo Da Vincit bemutató kiállítás. Fél évezred telt el a művészet történetéből Vinci óta. Voltak elképzeléseim, de a külön erre az alkalomra kiadott újságban Kósa Lajos polgármester megnyugtat, hogy a fentebb emlegetett közel félezer év dacára, „továbbra is ízig-vérig „modern” alkotónak számít”, mármint Leonardo. Nagyszerű! A modern művészet érdekell!

Természetesen, a szokottnál (is) intenzívebb MODEM reklámgépezet hozzám is eljuttatta üzenetét. Ha valami rendkívülit, világraszólót akarok látni, akkor itt a lehetőség! Két üzenet, két ok. Elmentem.

Kétségtelen, ekkora tumultust, még nem láttam a tavaly októberben megnyílt intézményben, mely többek között az Antal-Lusztig-gyűjtemény és André Kertész magyar származású világhírű fotóművész „*Torzulások*” című anyagának igényes bemutatásáról híresült el országszerte.

A bejárat előtt, köztéren, az ingyen megnézhető „paci” (mögé kerülve megnyugodva láttam, hál’ istennek nem állt ki a hátsójából jégkrémpálca), a mester számára csak tervként létező, a XXI. században kifejezetten a debreceni kiállításra rekonstruált *Kolosszus* fogadott. A történetében rejlő (sajnos örökké aktuális) buktató jobban megérintett, mint a gígaló, miszerint a mérnöki bravúrként is jelentős mű azért nem születhetett meg az 1480-as években, mert az alapanyagát képező 70 tonna bronz kellett ágyúöntéshez.

Bejutva a terembe, próbáltam elkerülni a többi tárlatlátogatót, hogy intenzívebben figyelhessek a kiállításra (ha emberek vannak körülöttem, mindig őket nézem). Az első benyomásom a kiállításról az installáció kapcsán érkezett. Vörös és fekete színekkel komponált, pontfényekkel megvilágított terekben lettek elhelyezve a művész munkásságát szemléltető anyagok. Egyfajta sejtelmesség lengte be a kiállítóteret erősítve a mestert körülvevő misztikus ködöt, melyet a hollywoodi produkció, a „*Da Vinci kód*” hozott újra felszínre a mozivásznakon, egy évvel e kiállítás előtt.

A következő élményt a profi megvalósítás nyújtotta. Meg kell mondjam, nagyon igényesen, látványosan lett elkészítve a kiállítás, sok makettel, műrekonstrukcióval, mely befogadhatóbbá teszi a néző számára a mester világát, gondolkodásmódját. A feltalálót, a mérnököt, a konstruktőrt és érzésem szerint utolsó sorban a művészt ismerhettem meg a látogatás során. Összességében elmondható, hogy a MODEM tárlatának segítségével, sikerült a ködfátylat némiképp fellebbenteni a korát kétségtelenül messze megelőző művészről. (((Jó lenne egy kortárs fiatal tárlatán is sorbaállni a jegyért!)))

Ha a MODEM-nek az volt a célja, hogy az év vége előtt termeljen egy kis profitot, gondolom az is sikerülhetett, a zárás előtt egy hónappal, már 100 000 látogatóról ír a sajtó!

Jut eszembe... , mester, köszönjük az aranymetszést!

FAKTúra, a Hajdú-Bihar megyei Fialat Alkotók Közösségének ingyenes kulturális és művészeti folyóirata. Kiadja: Fialat Alkotók Közössége, Debrecen. Szerkeszti a szerkesztőbizottság: Komlói Kornél, Fegyverneki Gergő, Rékasi Attila. Felelős kiadó: Rékasi Attila. Megjelenik negyedévente, 200 példányban. Terjesztés: kereskedelmi forgalomban nem kapható, könyvtárakban, kulturális intézményekben, oktatási intézményekben fellelhető, olvasható. FAK pártoló tagoknak postaköltség átvállalásával megrendelhető. * ISSN: 1789-1167 Elérhetőségünk: * ☎ rekasifoto@gmail.com * ✉ Fialat Alkotók Közössége, 4130 DERECSKE, Köztársaság út. 107.

A kiadó az esetleges sokszorosítási hibákért felelősséget nem vállal. A megjelentetett alkotásokért minden felelősséget a szerzők kötelesek vállalni. A FAKTúra független folyóirat, politikai szervezetektől, pártoktól nem fogad el támogatást, azokat nem támogatja! Az újság megjelenését támogatta: Oázis KSZE, Derecske.